

РЕШЕНИЕ

№ 5758

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 155 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: П С

при участието на секретаря Е Ю. И.А
като разглежда докладваното от П С Гражданско дело № 20221110157873 по
описа за 2022 година

РЕШИ:

Р Е Ш Е Н И Е

№

01.04.2024 година

град София

В И М Е Т О   Н А   Н А Р О Д А

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД
състав

III ГО, сто петдесет и пети

На шести февруари

две хиляди двадесет и четвърта година

в публично заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: П С

Секретар Е И

Прокурор

като разглежда докладваното от съдия П С

гражданско дело номер 72825 по описа за 2022 година на СРС, 155 състав,

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на А. И. Н., с ЕГН *****, от гр. София, ул. „...“ № 5, ет. 2, против „А...“ ООД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Т...“, бул. „...“ № ..., ет. 3, представлявано от управителите П В, В Т и Х. М. Ищецът, чрез процесуалния си представител, твърди, че на 14.07.2011 г. в полза на „Т...“ ЕАД бил издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 20211/2011 г. по описа на СРС, 41 състав, срещу ищеца за сумата от 417,36 лв. – главница по договор за потребителски кредит № .. от 22.07.2008 г., сумата от 38,82 лв. – договорна лихва от 21.-05.2010 г. до 22.11.2010 г., сумата от 3,48 лв. – обезщетение за забава за периода от 21.05.2010 г. до 22.11.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.05.2011 г. изплащане на вземането, както и сумата от 125 лв. – разноски по делото, от които: сумата от 25 лв. – държавна такса и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение. Въз основа на изпълнителния лист било образувано изп.д. № .. по описа на ЧСИ М М, с рег. № .., действащ в района на СГС. Вземанията били прехвърлени от „Т...“ ЕАД на „А...“ ООД с договор за цесия от 23.02.2015 г. Ответното дружество подало молба до ЧСИ за конституирането му като взыскател по делото. За период по-дълъг от две години по изпълнителното дело не били извършвани изпълнителни действия, като производството било прекратено по право. Позицията се на изтекла в полза на ищеца погасителна давност. Излага подробни съображения, позовава се на съдебна практика. Моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено по отношение на „А...“ ООД, че А. И. Н. не дължи на „А...“ ООД сумата от 417,36 лв. – главница по договор за потребителски кредит № .. от 22.07.2008 г., сумата от 38,82 лв. – договорна лихва от 21.-05.2010 г. до 22.11.2010 г., сумата от 3,48 лв. – обезщетение за забава за периода от 21.05.2010 г. до 22.11.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.05.2011 г. изплащане на вземането, както и сумата от 125 лв. – разноски по делото, от които: сумата от 25 лв. – държавна такса и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, по издаден изпълнителен лист на 14.07.2011 г. по ч.гр.д. № 20211/2011 г. по описа на СРС, 41 състав, поради погасяване на вземането по давност, претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба. Моли съда да уважи предявената искова претенция, претендира направените по делото разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответното дружество „А...“ ООД, с който исковата претенция се признава. Направено е изявление, че ответникът няма претенции спрямо ищеца. Прави се възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не изпраща представител.

Предявена е искова претенция с правно основание чл. 439 от ГПК. Направено е искане по реда на чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, прецени съобразно

разпоредбата на чл. 12 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложения заверен препис от изп.д. № .. по описа на ЧСИ М М, с рег. № .., действащ в района на СГС, се установява, че същото е образувано по повод молба с вх. № .. от 05.12.2012 г., отправена до ЧСИ М М, с рег. № .., от „Т.“ АД с приложен изпълнителен лист от 14.07.2011 г., издаден по гр.д. № 20211/2011 г. по описа на СРС, 41 състав, издаден въз основа на заповед по чл.410 от ГПК от 20.05.2011 г., по силата на която А. И. Н. е осъден да заплати на „Т.“ АД сумата от 417,36 лв. - главница, сумата от 38,82 лв. – договорна лихва за периода от 21.05.2010 г. до 22.11.2010 г., сумата от 3,48 лв. – обезщетение за забава за периода от 21.05.2010 г. до 22.11.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.05.2011 г. до изплащане на вземането, както и направените деловодни разноски в общ размер от 125 лв., от които: сумата от 25 лв. – държавна такса и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение. На 07.02.2013 г. ЧСИ е изпратил покана за доброволно изпълнение /ПДИ/, като видно от приложения препис от известие за доставяне ПДИ е била връчена на ищеца на 05.04.2013 г. По делото са постъпили справки, изискани от ЧСИ. На 20.05.2015 г. по делото е постъпила молба от „А...“ ЕООД, по повод на която ЧСИ е конституирал дружеството като възискател, на основание чл. 429 от ГПК. На 17.06.2022 г. по делото е постъпила молба от процесуалния представител на длъжника с искане за предоставяне на делото за справка.

При така установената фактическа обстановка за съда се налагат следните изводи:

По предявения отрицателен установителен иск, в съответствие с указаната от съда доказателствена тежест, ответникът е този, който следва да докаже възникване на претендираното от него задължение по основание и размер. В конкретния случай ответникът следва да проведе пълно и главно доказване на основанието за възникване на задължения на ищеца към ответника.

По делото е безспорно установено, че срещу А. И. Н. е бил издаден изпълнителен лист въз основа на стабилизирана заповед по чл. 410 от ГПК.

В конкретния случай въпросът за давността има отношение, доколкото предявената искова претенция е по реда на чл. 439 от ГПК и на изследване подлежат факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК представлява действие, което прекъсва давностния срок по смисъла на чл. 116, б. ”в” от ЗЗД. Видно от приложения в изпълнителното дело изпълнителен лист, същият е издаден на основание именно заповед за изпълнение. С уважаването на заявлението и издаване на заповедта по чл. 410 от ГПК започва да тече нова давност. Такава нова давност е започнала да тече и от издаване на изпълнителния лист на 14.07.2011 г. Следва да се отбележи, че всяко от действията, предприети от кредитора за принудително изпълнение прекъсва давността по силата на чл. 116, б. ”в” от ГПК.

Съобразно с разпоредбата на чл. 115, ал.1, б. ”ж” от ЗЗД докато трае съдебният процес относно вземането, давност не тече. Към момента на подаване на молбата за образуване на изпълнително производство – 05.12.2012 г. вземането не е погасено по давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка, и когато заяви писмено, че длъжникът прави вноски срещу задължението си. Прекратяването на изпълнителния процес в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК настъпва *ex lege*, което в конкретния случай е 07.02.2013 г., на която дата частният съдебен изпълнител е разпоредил да се извърши връчване на ПДИ. Изпълнителният процес е бил прекратен по силата на закона, тъй като двугодишният срок е изтекъл на 09.02.2015 г., първият присъствен ден, доколкото 07.02.2015 г. е бил неделен ден.

Погасителна давност за вземането тече от последното изпълнително действие, а не от деня, когато изпълнителното производство е прекратено или е подлежало на прекратяване. Съдът приема, че последното изпълнително действия от страна на ДСИ е било извършено на 07.02.2013 г. към която дата са били налице предпоставките на 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Не на последно място изискването на справки от страна на ЧСИ не представляват същински действия по изпълнението, поради което и не следва да бъдат вземани предвид.

Ето защо и с оглед на гореизложеното за съда се налага извод, че вземането на „А...” ООД , в качеството му на частен правоприемник, е погасено по давност. По изложените съображения предявения иск е основателен и следва да бъде уважен за претендирания размер. В случая съдът преценява извършеното от ответника признание на иска наред с останалите събрани по делото писмени доказателства.

Съобразно с разпоредбата на чл. 119 от ЗЗД с погасяване на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла. Ето защо съдът намира за погасени по давност и претенциите за разноси.

По делото е направено искане от ищците за присъждане на направените по делото разноси. Същото като основателно, съобразно с разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ГПК, следва да бъде уважено, като в полза на ищеца бъдат присъдени направените по делото разноси в размер на 550 лв., от които: сумата от 50 лв. - платена държавна такса и сумата от 50в. – платено адвокатско възнаграждение. В случая следва да се отбележи, че направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на платеното от ищеца възнаграждение по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК, се явява неоснователно, доколкото платеното адвокатско възнаграждение е към размера на предвидения минимум.

С оглед на гореизложеното, Софийският районен съд, 155 състав,

Р Е Ш И :

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск от А. И. Н., с ЕГН *****, от гр. София, ул. „...“ № 5, ет. 2, против „А...“ ООД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Т...“, бул. „...“ № .., ет. 3, представлявано от управителите П В, В Т и Х. М, че А. И. Н. не дължи на „А...“ ООД сумата от 417,36 лв. /четирисотин и седемнадесет лева и тридесет и шест стотинки/ – главница по договор за потребителски кредит № .. от 22.07.2008 г., сумата от 38,82 лв. /тридесет и осем лева и осемдесет и две стотинки/ – договорна лихва от 21.-05.2010 г. до 22.11.2010 г., сумата от 3,48 лв. /три лева и четиридесет и осем стотинки/ – обезщетение за забава за периода от 21.05.2010 г. до 22.11.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.05.2011 г. изплащане на вземането, както и сумата от 125 лв. /сто двадесет и пет лева/ – разноски по делото, от които: сумата от 25 лв. – държавна такса и сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, по издаден изпълнителен лист на 14.07.2011 г. по ч.гр.д. № 20211/2011 г. по описа на СРС, 41 състав, поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА „А...“ ООД, с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „...“ № .., ап. 3, представлявано от П Р и Д М, ДА ЗАПЛАТИ на А. И. Н., с ЕГН *****, от гр. София, ул. „...“ № 5, ет. 2, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 550 лв. /петстотин и петдесет лева/, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчване на препис на страните пред Софийски градски съд.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____